

Partneři XXXVI. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krkonošova divadelního podzimu

PP & S.F.O.

Die Garten - Galerie

CHARTO
PŘÍKRÝ

EPRONA

R Sager

Garten Švýcarsko

EMBA
SOLID BOARD & BOXES

AD servis

Penzion BARUNKA

ŽELEZÁŘSTVÍ *z školky*
domácí potřeby - elektro

cutisin **NS**

REKOS

BOLIJA

KONICA MINOLTA

DOBROČINNÝ FOND PHILIP MORRIS ČR

BEZEMA
COLOURS ARE OUR PASSION

Semily

COMPUTER SHOP
CS23

ROKA
S.F.O.

Gema
Turnov

HYBLER
NEVROST OF KUMST STADT
SINCE 1974

MINOLTA

Větrník, zpravodaj XXXVI. Krkonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává přípravný výbor. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Náklad 220 ks. Zdarma

Právě čtete

Mimořádné číslo

VĚTRNÍK

Ročník XXXVI.

Sobota 22. října 2005

Hlavou se mi honila spousta myšlenek, no myšlenek, spíše jejich útržků, které jsem se snažila poskládat v rozumný celek. Co letos? O čem? Bude pro koho? Jak se tak na vás dívám, tak naštěstí je pro koho. A o čem? Co takhle o teple?

O teple životadárného sluníčka, které se letos před námi neskrývalo,
o teple bukového dříví, uhlí, koksu či antracitu,
o teple dlaní, která se tisknou při vítání i loučení,
o teple lidských slz, kanoucích z očí při silném prožitku,
o příjemném teple, rozlévajícím se po těle po štamprličce dobrého truňku,
o teple těla, přivinutého do náruče,
o teple, které dýchne na herce z hlediště při otevření opony,
o teple očí naplněných pohodou a radostí,
o teple lásky, lásky ke všem a všemu, co k divadlu pro nás neodmyslitelně patří.

Ano, to je to, co se mi nakonec usadilo v mysli, v těle a v srdci – síla tepla.

Tvořme si ho, chraňme si ho a předávejme si ho dál, je to třeba a stojí to za to!

Hezký večer, hezkou noc a hezké ráno.

Svatava Hejralová

Předsedkyně občanského sdružení Větrov

P.S. Krkonošáci, jste nejlepší!

Závěrečná zpráva Krakonošova divadelního podzimu 2005

36. Národní přehlídka venkovských divadelních souborů.

Letošní přehlídka představila celkem devět inscenací sedmi divadelních souborů. Dvěma souborům se podařil husarský kousek být nominován na Krakonošův divadelní podzim se dvěma inscenacemi rozdílných žánrů. Jestliže loni porota konstatovala, že dramaturgie festivalu byla kromě jedné inscenace převážně komediální, což dokládalo, že: „Současné venkovské divadlo hraje pro potěšení svého diváka, usiluje získat jeho zájem a být trvale na výsluní jeho přízně,“ pak letošní přehlídka přinesla širší dramaturgickou paletu nejen v tématech, ale i žánrech a stylistických úsilích. A to od původního textu Petra Pýchy Republiku za koně a fotbal přes Wassermanovu dramatizaci Keseyho románu, dvě divadelní frašky, Drdovu českou pohádku, pokus o zjevištnění mýtů českých dějin dle Jirásky, lidovou hru Marie Kubátové a opět původní text Kryštofa Ungráda se zpěvy a tanci z Divokého západu až k dramatizaci románu Karla Poláčka. Výběr samozřejmě nezapřel snahu souborů těmito tituly dosahovat divácké přízně a jistého počtu repríz, nicméně osobitý přístup a nutnost řešit specifické problémy odlišných žánrů a tvaru inscenací dávaly užitečný prostor pro vzájemná srovnání a někdy u podobných žárů i užitečnou konfrontaci.

Domácí soubor otevřel přehlídku inscenací hrou znamenitého textu Petra Pýchy Republiku za koně a fotbal. Hra sama se zprvu opírá o místní pověst, aby se pak v jistém cimrmanovském duchu snažila doložit, kdo že vlastně měl hlavní podíl na zrodu Československa, a samozřejmě dochází k závěru, že to byli Vysočtí. Celou škálu stupňovaných situací využívá inscenace k použití prvků zdánlivě tradičního, milého sousedského divadla, ovšem použitého ve zcela moderních souvislostech. Inscenace je barvitá (více příležitostí pro mužskou část souboru), ve scénografické složce nápaditá a má svůj styl a řád. Přesná charakteristika postav (především Ivan Hanuš jako policajt, Martin Hnyk jako učitel a pánové Líbal, Vodsedálek a Šulc jako vysočtí občané) a situací umožňuje inscenaci přesáhnout vlastní příběh zakotvený ve svém prostředí a pokládá otázky o smyslu českého charakteru. Hra ve Vysokém vznikla a po poměrně dlouhém jevištním životě se na národní přehlídku zase domů vrátila. A právem.

Soubor SNOOP Opatovice se ambiciózně rozhodl pro Wassermanovu dramatizaci Keseyho románu Vyhod'me ho z hnízda. Režisérka s nevšední vůlí se snaží dovést tuto mimořádně obtížnou předlohu ke zdárnému výsledku. Situace vykládá přehledně, role jsou vesměs dobře typově obsazeny, inscenace má spád, hraje se na scéně odpovídající prostředí. Přesto však celek působí zjednodušeně, postavy ne vždy cítí významné

Jaromíru Glabazňovi	za roli Françoise Pignona v inscenaci hry Francise Vebera	Vyhod'me ho z hnízda
Marianu Srpoňovi	za roli Villiho v inscenaci hry Maurice Hennequina	Blbec k večeři
Vladimíru Mátlovi	za roli Jimmyho v inscenaci hry Maurice Hennequina	Prolhaná Ketty
Josefu Hejralovi st.	za roli Školastyka v inscenaci hry Jana Drdy	Prolhaná Ketty
Václavu Kunešovi	za roli Václava Hustolesa v inscenaci hry Karla Poláčka	Hrátky s čertem
Haně Pýchové	za návrh scény pro inscenaci hry Petra Pýchy	Otec svého syna
Karlu Kabelkovi	za scénu ke hře Petra Žáka podle Aloise Jirásky	Republiku za koně a fotbal
Gabriele Křížové	za kostýmy k inscenaci hry Petra Žáka podle Aloise Jirásky	Ze starých pověstí
Skupině Ponny Expres	za hudební složku inscenace hry Kryštofa Ungráda	Ze starých pověstí
Petru Pýchovi	za text hry	V uličkách města Bakersfield
Divadelnímu souboru Zmatkaři Dobronín	za inscenaci hry Maurice Hennequina	Republiku za koně a fotbal
Divadelnímu souboru Krakonoš Vysoké nad Jizerou	za inscenaci hry Petra Pýchy	Prolhaná Ketty

*Na návrh odborné poroty Krakonošova divadelního podzimu -
Národní přehlídka venkovských divadelních souborů 2005
bylo rozhodnuto o nominaci do programu
Jiráskova Hronova 2006*

Divadelní soubor Krakonoš Vysoké nad Jizerou
s inscenací hry Petra Pýchy
Republiku za koně a fotbal
aneb
Obrázky z dějin národa Havlase Pavlaty

*Doporučení k účasti dalších souborů a jejich inscenací
nebyla odbornou porotou navržena.*

*Na návrh odborné poroty Krakonošova divadelního podzimu -
Národní přehlídky venkovských divadelních souborů 2005
jsou udělena tato čestná uznání:*

Jiřímu Líbalovi	za roli Ševce Hlavatky v inscenaci hry Petra Pýchy	Republiku za koně a fotbal
Jaromíru Vodsed'álkovi	za roli Sedláka Metelky v inscenaci hry Petra Pýchy	Republiku za koně a fotbal
Václavu Šulcovi	za roli Písmáka Patočky v inscenaci hry Petra Pýchy	Republiku za koně a fotbal
Martinu Hnykovi	za roli Učitele v inscenaci hry Petra Pýchy	Republiku za koně a fotbal
DS SNOOP Opatovice nad Labem	za náročnou dramaturgickou volbu hry Dala Wassermana podle románu Kena Keseyho	
DS Zmatkaři Dobronín	za kolektivní úsilí při tvorbě inscenace hry Petra Žáka podle Aloise Jiráska	Vyhod'me ho z hnízda
Janu Hejralovi ml.	za roli Lucia v inscenaci hry Jana Drdy	Ze starých pověstí
Jiřímu Chytilovi	za roli Tuláčka v inscenaci hry Marie Kubátové	Hrátky s čertem
Zdeně Gragorové	za roli Anči v inscenaci hry Marie Kubátové	Jak přišla basa do nebe
Janě Vašinové	za roli šerifovy dcery Zuzany v inscenaci hry Kryštofa Ungráda	Jak přišla basa do nebe
Jaroslavu Novákovi	za roli kovboje Francise v inscenaci hry Kryštofa Ungráda	V uličkách města Bakersfield
Milušce Baxové	za roli Tetičky Valérie v inscenaci hry Karla Poláčka	V uličkách města Bakersfield
Vlastě Langové a Františku Zahrádkovi	za kostýmy v inscenaci hry Karla Poláčka	Otec svého syna
		Otec svého syna

*Na návrh odborné poroty Krakonošova divadelního podzimu -
Národní přehlídky venkovských divadelních souborů 2005
jsou uděleny tyto ceny:*

Ivanu Hanušovi	za roli Policajta Pumra v inscenaci hry Petra Pýchy	Republiku za koně a fotbal
Aleši Dvořákovi	za roli McMurphyho v inscenaci hry Dala Wassermana podle románu Kena Keseyho	

dané okolnosti, bohatství vnitřního života a vztahů je často nahrazeno tempem řeči a vnější výrazností. Inscenaci nepomáhá ne zcela vyjasněný vztah (i jeho vývoj) mezi hlavní sestrou Ratchedovou a McMurphyem, jenž ovšem má pro svou postavu dostatek energie, dravosti, provokativnosti a je hlavní hybnou silou inscenace. Dovést inscenaci k průkaznějšímu výsledku bylo patrně již nad síly souboru, který ovšem svou snahou a nasazením dokládá, že našel v této práci inspiraci pro další významné úkoly.

Soubor ŠAMU Štítina přivezl frašku Francise Vebera Blbec k večeri. Dobře napsaný text zkušeného autora řady proslulých komediálních filmů slaví úspěchy na mnoha jevištích. Režisérka k určení žánru volila strážlivější prostředky odpovídající spíše realistické komedii ze života, a tak žánr, kde platí království náhody, zlomyslná a škodolibá nedorozumění, přesný situační mechanismus se trochu rozdrobil do volnějšího vyprávění. Dva hlavní protihráči určující rytmus a výstavbu situací hráli spíše vedle sebe než spolu, takže motor vzájemného působení nefungoval v dostatečné intenzitě. Herci hráli vcelku přirozeně, s rozdílnou mírou nasazení. Z obsazení upoutal především Jaromír Glabazňa v postavě Pignona, a to svou inteligencí, civilní komediálností a odstíněním jednotlivých vztahů. Jistou nevýhodou inscenace bylo řešení scénografie, svazující možnosti bohatší mizanscény i ne příliš šťastně volený materiál. Soubor si byl dobře vědom, co chce touto zábavnou hrou říct, a tak inscenace strání lidem třeba pošetilým, potrhlym, občas směšným, ale počestnějším než jsou ti, kteří s nimi chtějí hrát své zbohatlické hry urážející lidskou důstojnost.

Prolhaná Ketty Maurice Hennequina, patřící k poslední vlně francouzské frašky, posloužila divadelnímu souboru DS Zmatkaři Dobronín, aby přivezl inscenaci vtípnou a v zásadních směrech dobře odpovídající zvolenému žánru. Předpokladem bylo dobré typové obsazení, svižné tempo, diváci reagovali velmi živě, a tak i herci lehce surfovali na vlnách smíchu. Především Vladimír Mátl jako Jimmy a Marian Srpoň jako Vili byli přesní, s bohatým průběžným jednáním a dobrou jevištní souhrou. Ne zcela organicky v inscenaci působily menší postavy, které ve snaze po komičnu trochu přehrávaly a již předem očekávaly divácký ohlas. Nejasně působilo zcizení role postavy Zoe, nebylo domyšlené a fungovalo násilně. Diváci se dobře bavili a přes naznačené problémy dosáhla inscenace zaslouženého

úspěchu.

DS Zmatkaři Dobronín inscenovali podle textu Aloise Jiráska a Petra Žáka text Ze starých pověstí. Ve své druhé inscenaci se soubor představil v nepříliš čitelném žánru, spíše scénickém lepoporelu, které oscillovalo mezi dvěma nesoudržnými liniemi. Na jedné straně dávné mýty herecky představované s jistou mírou obrozenecké-

ho lyrického patosu, jindy v komediální metafoře a v neposlední řadě jakousi klauniádu dvou průvodců inscenací. V diskusi se souborem se vyjevilo, že původním záměrem byla linie vážná, ale čím více do záměru vstupoval soubor, tím většího prostoru nabývala složka komediálně-herecká. Spojit je obě na jevišti do organického tvaru se nepodařilo. Jevištní řešení je mimořádně šťastné, má svůj styl i řád. Inscenace působí především ve velkém kolektivním nasazení celého souboru, je příjemná a chvílemi i zábavná.

Drdova pohádka Hrátka s čertem byla druhou inscenací domácího, vysockého souboru a lze ji charakterizovat jako typické představení pro rodiny s dětmi. Z témat hry akcentuje pochopitelně ty, které se týkají lidské slušnosti, charakteru, poctivosti a také odporu k fundamentalismu. Režisér buduje inscenaci na prověřených hodnotách a realistických základech české pohádky, většinu situací vykládá přehledně, vede herce k čitelné charakteristice, pravdivému jednání a v řadě situací i k dobré souhře. Ne všechny situace jsou ovšem stejně dramaticky vystavěny, linie jednání některých postav v uzlových bodech hry volá po větší proměně a kontrastu. Herecké výkony jsou vesměs na dobré úrovni (především vynikající Josef Hejral st. v postavě Školastyky), u některých je veden dialog trochu lineárně, u některých členů souboru se projevuje zatím menší herecká zkušenost. Problematiká je ovšem scénografie, která chtěla vytvořit neutrální prostor pro hru, nicméně působí neústrojně, nepoeticky a jakoby zcela mimo zvolený žánr. Celý večer měl pak u diváků velmi dobrý ohlas s celkově příjemnou atmosférou v hledišti.

Divadelní soubor Na Štaci Němčice nad Hanou nastudoval báčorku Marie Kubátové Jak přišla basa do nebe. Text má všechny znaky autorčiných půvabných poudaček a vyprávění zrozených a odpozorovaných ze života lidí v tomto kraji a napsaných pro potěchu srdce a mysli. Inscenace působí především tam, kde se v některých postavách (Tuláček Jiřího Chytila nebo Anče Zdeny Gragorové) projevoval lidový humor, soucítění i láska k muzice. Projdou peklem nebem a nakonec zjistí, že nejlepší život je tady, na zemi, v tom krásném kraji, kde se cítí v bezpečí, mezi svými. A kde Kubátová nachází tolik bylin těšících a konejšících. K velké škodě se inscenace opírá o zcela necitlivou úpravu, která znehledňuje vlastní děj, ničí motivaci postav, jejich vztahy, smysl jejich existence na jevišti a režijně pak působí jako klipový sled obrazů různé provenience. Ani scéna svou komplikovaností nepomáhá bohatšímu řešení mizanscény. Přesto lze vycítit, že soubor měl potenciál (navíc s tím množstvím příjemných a hravých dětí) vytvořit inscenaci plastičtější a emocionálnější.

Doveda Sloupnice: Kryštof Ungrád – V uličkách města Bakersfield. Patrně největší inspirací pro vznik inscenace byla účast westernové skupiny Ponny Express. Příběh je traktován, jako by se odehrával na Divokém západě, se všemi náležitostmi, které k tomu patří. Desperád, naivní dívky, charakterní hrdina, pistolnické rvačky, ale především sled písniček hraných v provedení velmi dobré kapely. Herci zpívají tu dobře, tu trochu opatrně a nejistě, písničky herecky příliš nerozehrávají, ale i choreografie je decentní až neči-

telná. Otázkou zůstává možnost většího zapojení hudební skupiny do vlastního příběhu. Práce režisérky i souboru je často nápaditá, trpí ovšem neurčitostí žánru, parodická linie je méně zřetelná a právě tak výstavba situací s menší komediální nadsázkou. Výraznou devizou je ovšem přesné typové obsazení hereckého ansámblu. Scénografické řešení odpovídá přesně zvolenému tématu, dává dostatek možností pro bohatší řešení mizanscén. Zdá se, že soubor by měl ještě dostatek sil inscenaci dále dotvářet.

Spisovatele Karla Poláčka šťastně připomněl svou inscenací divadelní soubor z Horšovského Týna. Otec svého syna aneb Vše pro firmu je text lehce komediální s jednoduchou zápletkou, zabydlený žánrovými postavíčkami maloměsta. Inscenace probíhala v dobrém temporytmu, v situacích životně pravděpodobných, v dobrém typovém

obsazení. Motorem inscenace je postava Hustolesa (Václav Kuneš), hraná se smyslem pro přesné komediální pointy. Scénografické řešení umožňuje dobré řešení mizanscény, kostýmy jsou dobově stylové, právě tak jako hudební složka. Karel Poláček by ovšem řekl: „Ale na druhé straně zase...“ Děje se na jevišti něco kromě řídkých situací? Je tato dramatizace novely (s využitím vlastní dramatizace autorovy) obrazem Poláčkova často hořkého humoru a ironického podtextu? Jaká je vlastně proměna postav? Jaký je celkový smysl inscenace? Přes příjemné představení a dobrý divácký ohlas některé otázky zůstávají.

Součástí přehlídky byly dvě hostující inscenace, a sice divadelní soubor z Hranic u Aše s představením pro děti Bubáci a především slavná inscenace souboru Karolínka Doma, která neformálně zakončila festival. Dalším doplněním byly divadelní a vzdělávací aktivity, mezi nimi pak Klub režisérů SČDO, velmi živý a bezprostřední Seminář KDP (často velmi plodně doplňoval diskuse se souborem), jako pozoruhodná a perspektivní se ukázala organizace KDP dětem, rozborové semináře k jednotlivým inscenacím, recenze a divácké ohlasy uváděné ve zpravodaji Větrník, beseda s Gabrielou Vránovou a konečně i pravidelné společenské večery, ve kterých neformální diskuse probíhaly dlouho do noci.

Závěrem: Letošní přehlídka přinesla poměrně široké žánrové rozpětí dramaturgie, inscenace se opíraly o bezpečný režijně-herecký výklad situací a v mnoha případech i pozoruhodnou hereckou tvorbu. A právě tento způsob charakterizuje a odlišuje tuto přehlídku od přehlídek jiných. Poctivost, solidnost a svědomitost koneckonců nejsou v dnešní době zase tak málo.

Děkuji všem, kteří se zasloužili o dobrý průběh přehlídky, souborům, porotě, ale především obětavosti všech Vysockých. Soubory přicházejí a odcházejí, mění se dramaturgie i inscenační postupy. Mění se i složení poroty. Ale co zůstává, je Vysoké, obětaví nadšenci z Krakonoše i mimo něj a přehlídka, které nelze než přát do dalších let hodně úspěchů.

Prof. František Laurin